

Μ. Κ. Κοζιαν-Συμεν
Βουνορρεζιον 33

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ'.
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 27

ΙΔΡΥΤΗΣ· ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

ΧΑΛΚΙΔΑ
ΙΟΥΝΙΟΣ 1944

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

21 ΜΑΪΟΥ 1864

ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΥ

Β') Ο Καπετάνιος σταυροκοπιέται και δοξολογεί τον "Υψιστό, πώς είμαστε τυχεροί και μας πρόφτασε το σβύσιμο των φώτων λίγο έξω από την διώρυγα και φεύγει για να κοιμηθῆ. Τὸ πλήρωμα ἡσυχάζει κι οἱ ἐπιβάτες ἀποσύρονται ἡσυχοὶ πειὰ στίς καμπίνες τους νὰ κοιμηθοῦν.

Ξημέρωσε. Τὸ σήκωμα τῆς ἀγκυρας μᾶς ξυπνάει. Περνάμε μαλακά—μαλακά τὸν Ἴσθμὸ κι ἀναντεῦομε ὄλοι τὰ ἐρείπια τῆς Κορίνθου, πού οἱ σεισμοὶ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τὴν κατέστρεψαν καὶ μᾶς δίνει, ἔτσι, μιὰ εἰκόνα μεγάλης συμφορᾶς.

Μελαγχολικοὶ καὶ λυπημένοι περνᾶμε τὴν Κόρινθο καὶ νᾶ, πού φθάνουμε στὸ μαγευτικὸ Αἴγιο, πού μ' ὄλη τῆ βροχῇ, πού πέφτει, ὀλόκληρη ἢ πρὸς τὴν θάλασσα πλευρὰ του, φαντάζει—μέχρι τῶν ψηλῶν ἀλωνιῶν του—σὰν ἓνα ξεχαριστὸ Ἑλληνικὸ τοπεῖο, πού σκορπίζει, μὲ τίς ὀμορφιές του, τὴ χορὰ σὲ κάθε του ἐπισκέπη καὶ περαστικό.

Ἀπόγευμα: Μὲ δίωρο καθυστέρησι μᾶς δέχεται ἡ μουτρωμένη ἀπὸ τὴ βροχῇ, Πάτρα, πού τὴν ἀφήνουμε κι' ὄλοταχῶς, ἢ «Ρούμελη» ἀρμενίζει γιὰ τὴ Βασιλικὴ τῆς Λευκάδας.

Ἡ φουρτούνα συνεχίζεται κι' ὄλοι οἱ ἐπιβάτες—ἐξαιρεσι κάνει μόνο μιὰ κερία—κατάκειτοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ζήτημα τῆς στομαχικῆς ἐξαγωγῆς. Ἡ ἄγρια σουροκάδα δυναμώνει κι' ἡ μανιασμένη θάλασσα, αὐτὴ κυβερνήτρα—καπετάνισσα, ῥαντίζει, μὲ τὰ κύματα τῆς, ὄλο τὸ κατάστρωμα καὶ δὲν ἀφήνει τὴν «Ρούμελη» ἡσυχὴ νὰ ξεφορτώσῃ.—Σὲ πλήρη ἄνοιξι χειμωνιάτικο ταξεῖδι.

Ἀφήνουμε, μετὰ μικρὴ καθυστέρησι, τὴ Βασιλική, περνᾶμε τὸ στενὸ τῆς ἀγαπημένης Μαδουρῆς τοῦ Βαλαωρίτη—τὸ ὄμορφου παραγωγικοῦ νηιοῦ τοῦ Μαυροειδῆ—κι' φτάνουμε, νύχτα ἀκόμα, σὴ Ζαβέρδα. Φεύγουμε ἀμέσως γιὰ τὴν Λευκάδα, πού τὴν περνᾶμε ἀργὰ πολὺ τὴν νύχτα καὶ ξημερονόμαστε σὴ Πρέβεζα, πού ἀνιφτῆ ἀκόμα, ἀπὸ τίς ἀργυρὲς τοῦ ἡλίου ἀχτίνες, μᾶς δέχεται μὲ τὰ παλὰ τούρκικα μούτρα τῆς: ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσί τῆς καὶ δῶθε δὲν ἔγινε τίποτε πού νὰ τὴν ἀλλάξει.

Ἀφίνουμε καὶ τὴ Πρέβεζα—τὸ σημαντικὸ αὐτὸ Ἠπειρώτικο λιμάνι—καὶ καβατζάρομε γιὰ τὴν Η-

Γουενίτσα. Τὴ γραφικὴ αὐτὴ ἀκοιτικὴ μικρόπολι, τὴν ὀποῖα ἢ ἔλλειψι ταχτικὴ συγκοινωνίας—ἀγνοη γραμμὴ τὴ λένε—ἔχει ἀπονεκρώσει, ἀφοῦ θὰ ἔπρεπε ἐκεῖ νὰχε στραφεῖ περισσότερο ἢ προσοχὴ τοῦ Κέντρου.

Ἡ φουρτούνα πειὰ ἐξέθυμανε. Ὁ χροσὸς ἀνοιξιᾶτικος ἤμιος βγαίνει, ἀπὸ τὰ σύγνεφα ὄξω γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχτεῖ, μᾶζυ μὲ τοὺς εὐγενικοὺς Κερκυραίους, στὸ ἡσυχὸ λιμάνι τῆς ἄλλοτε ἑφτανησιακῆς πρωτεύουσας: τῆς γεμάτης ὀμορφιάς, κι' ἀρμονίας Κέρκυρας.

Ἔνα χαρούμενο λουστράκι ἔρχεται πάνω στὸ κάρabi μού πέρνει τὴ βαλίτζα καὶ μ' ἀδηγεῖ σὴν «Μπέλλα Βενέτσια» ἓνα ξενοδοχεῖο, πού μπορεῖ νὰ σταθῆ καὶ στίς μεγαλότερες Εὐρωπαϊκὲς Πρωτεύουσες. Μετὰ λίγη ἀνάπασι κτεβαίνουμε πάλι σὴν παραλία καὶ πέρνουμε τ' ἀψηλά μουράγια καὶ γραβᾶμε γιὰ τὴν Νομαρχία—πρὸ παντός τὸ καθῆκον—ἀπεσταλμένος μᾶς ἐφημερίδας ἔπρεπε νὰ ἰδῶ πολλοὺς καὶ νὰ κατατοπισθῶ σ' ὄλα τὰ τοπικὰ ζητήματα. Κι' ἔτσι θέλω ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς ἱεραρχίας τῆς ὑπαλληλικῆς: τὸν Νομάρχη, πού μὲ προθυμία μᾶς δέχεται καὶ μᾶς κατατοπίζει πάνω σ' ὄλα τὰ διοικητικὰ ζητήματα τοῦ Νησιοῦ. Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ Νομαρχιακὸ Μέγαρο καὶ χαζεύοντας στὰ στενὰ «καντούνια» τῆς πόλεως βρισκόμαστε μπροστὰ ἀπ' τὸ σπήτι, πού πέθανε ὁ Πατριάρχης τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως. Διαβάζουμε:

«Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ τῷ 1857 ἀπέθανε ὁ ἐν Ζακύνθῳ μὲν γεννηθεὶς τὴν δὲ Κέρκυρα ὡς ἰδιαιτέραν του πατρίδα ἀγαπήτας, καὶ ἐπὶ μακρόν ἐν αὐτῇ διατρίψας Ἑθνικὸς ποιότης καὶ τῆς Ἐλευθερίας ὑμνητὴς «ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ.»—Μετὰ τὸ διάβασμα τῆς πάσα πάνω ἐπιγραφῆς καθόμαστε μὲ σέβας καὶ συγκίνησι δύο λεφτὰ προσοχὴ καὶ ὕστερα τραβᾶμε γιὰ τὰ παλὰ ἀνάχτορα. Ἄπ' ἐκεῖ ῥοβολῶντας γιὰ τὴ Γορίτσα μᾶς πνίγει ὀλόκληρο καρβάνι ἀπὸ περιηγητῆς. 1473 ξεφόρτωσε τὸ ὑπερωκεάνειο «Μοντεζαρμέντο» κι' ἔχουν ξεχυθεῖ στίς πλατεῖες στοὺς δρόμους καὶ στίς ἐξοχὲς κι' ἢ Κέρκυρα παρουσιάζει τὴν ὄψι μᾶς Εὐρωπαϊκῆς μεγαλοπόλεως.

Ἄπὸ τῆ Βασιλικῆ: (Συνέχεια εἰς τὴν 8ην σελίδα)

“ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ίδιοκτήτης : ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ
Κατοικία : Κώτσου 13

Γραφείον - Τυπογραφείον : Άγγελή 26
Τηλέφωνον : 5-55 — ΧΑΛΚΙΔΑ
Προϊστάμενος Τυπογράφου : Κ. ΣΥΛΙΒΟΣ
Όδός Άποστόλη 1

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έτησία Δραχ. 600.000.—Έξάμηνος Δραχ. 300.000.
Γιά Δήμους, Κοινότητες, Τράπεζες και διάφο-
ρους οργανισμούς έτησία δρχ. 1.000.000

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑΝ

Τά χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

Συνδρομές και Καταχωρήσεις προπληρώνονται.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ—ΕΠΙΤΑΓΕΣ—ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ κλπ.

Πρός τόν κ. Άντρέαν Ζώντον—Χαλκίδα

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δραχ. 50,000

Περνώντας

Άδειος ο δρόμος κ' η ψυχή
μέσα βουρκώνει η απαντοχή
και πέφτει σιγαλα η βροχη
στον άδειο δρόμο, στην ψυχη...

Το παραθύρι το κλειστο
του πιάνου οι νότες το περνουν
και μες στο δρόμο οργασκορπουν
η κρύφια ελπίδα φως σβυστο...

Σε λιοχαρες γωνιες χωριου
γυρίζει ο νούς μοι και πονει...
Μου τρεμοσβύνεται η φωνη
σαν άρωστη φλόγα κεριου.

Α, να μπορούσα μια φορα
στα μονοπάτια να βρεθω
και λαχτωρώντας ν ακλουθω
τον ήσικιο π' άπλωνε η χαρα,

ν' ανθω σα φύλο ακροκλωνιου
και ξένοιαστα να τραγουδω :
μιαν άνοιξη να ξαναϊδω
μες στην καρδια του χειμωνιου...

(Άπ' τις άπογειώσεις) Δευτέρης Ραφτόπουλος

Όταν γράφω .....

Όταν γράφω, δέν θέλω να δίνω άλλότροπες και ζωηρές
έντυπώσεις.

Θελω η λέξη νάναι άπλη και λιτή, μά πολυσύνθετη ή
έννοια.

Νά δίνω εικόνες, πού τά φόντα, άν και άσχημάτιστα και
άόριστα, να μη χάνονται στα βάθη των όριζόντων.

Και τά χρώματα της άπίθανης ζωγραφιάς να μη φαντά-
ζουν παράξενα στα μάτια.

Κι' έτσι γράφοντας, ζητώ να μη φαίνονται επίπεδοι οι
κρεμοί και άνώμαλοι οι ίσοι δρόμοι.

Γιάννης Τρίκης

Ο Έλληνικός στίχος

Σάν πεταλούδα

Κι' έτσι σάν μιá λαμπάδα θά καώ,
στην ίδια μου τή φλόγα και θά λυώσω,
κι' ενώ άρχισα σάν άνθρωπος κι' έγώ,
σάν πεταλούδα θά τελειώσω.

Μοιάζω στής πεταλούδες τής νυχτός
πού καίνε τά φτερά και τή ζωή τους
τήν πρόσκαιρη σέ μιá φλόγα ή σ' ένα φώς
πού άγγίζουν και μαραίνεται η πνοή τους...

Όμως, έγώ δέν πάω ποτέ πρός άλλο φώς,
μήτε και ξένες φλόγες με τραβούνε.
Μά έχω δική μου φωτιά, πού καίει έντός,
βαθιά μου, κι' όσες έννιες, δέν τή σβούνε...

Θέ μου! Τί φώς πολύ μουδωκε κι' έμέ,
σάν κάποιος προμηθεύς πού δέν τό ξέρω,
και με θαμπών' ή λάψη του, κι' ώϊμέ,
με τόσο φώς, δέν βλέπω, και υποφέρω!

Ω! σ' έξορκίζω, όποιος κι' άν είσ' εσύ Θεός,
τό φώς έτοιπτο, πάρε μου το πίσω,
για να μπορέσω να ζήσω σάν άπλός
θνητός κι' έγώ και ν' αγαπήσω...

Κωστής Κοκρόβιτις

(Άπό τά «Τοπία με έμμεσο φωτισμό»)

Χάος

Σ' αυτό τό χάος τ' άπέραντο, και τ' άπιαστο στερώμα
τόν άπειρο, τόν γαλανό κι' άτέρμονα αυτό θόλο,
μπορείς να όνειρευτής θνητέ, δικό σου όλο τό θέαμα,
όλα δικά σου είναι, ό ρυθμός, τό φώς, τό σύμπαν όλο.

Μακρυνά πολύ φτερούγισε, γίνου με τ' άστρα άστέρι,
έκει είναι πάντα αιώνιο φώς, εκεί είναι η νύχτα μέρα
τ' άστέρια ζευγαρώνουνε τις νύχτες χέρι - χέρι,
κι' είναι μακάριες οι ψυχές πού φεύγουν για κεί πέρα..

Κλείσε τό σύμπαν μέσα σου, για λίγο γίνε αιώνιος,
σάν άστρο λίμψε, άνάπνευσε σάν Γαλαξία στο βύθος,
και στην καρδιά και στην ψυχή, να γίνης πανααρμόνιος,
πεσούμενο άστρο στο αίθριο, διαύτων φλογολίθος.

Γιάννης Φλιάσιος

(Άπό τήν ανέκδοτη συλ-
λογή μου «Άνθρώπινα»)

ΚΡΙΣΕΙΣ — ΓΕΓΟΝΟΤΑ — ΣΧΟΛΙΑ

Πνευματική και καλλιτεχνική στέγη

Ό αγαπητός μας κ. Μιχάλης Ρόδας μιλώντας σέ
άρθρο του στα «Έπαρχιακά Γράμματα» για τήν
πνευματική και καλλιτεχνική στέγη τής έπαρχίας,
λέει, μέσα στ' άλλα, και τοϋτα: «...Τό δημοτικό θέα-
τρο (στην έπαρχία βέβαια) θά γίνη τό κέντρο για κάθε
πνευματική και καλλιτεχνική κίνησι, διαλέξεις και
συναυλιες και θά καταπολεμηθή η μονοτονία και η
πληξίς, πού δέρνει και μαστίζει τόν έπαρχιακό κόσμο,
όπως και τούς δημοσίους υπαλλήλους, πού δικαιολο-
γούμενοι, πολλές φορές, παραπνούνται και διαφοροϋν
με τήν έλλειψη ψυχαγωγίας, με κάτι πολύ διαφορε-
τικό από τό κερφνετό...» «...Οι νέοι κληοϋνται να
θεμελιώσουν στο μεταπολεμικό πρόγραμμά τους και
τό ζήτημα τοϋ θεάτρου. Να τό αναγράψουν ως αρ-
θρο πίστεως. Να θεωρήσουν τό θέατρο όχι μόνο ά-
πλή δισκέδασι, αλλά και ως καλλιτεχνικό ναό διδα-
χής. Πόλεις, όπως ο Πύργος, τό Αίγιο, η Καλαμά-
τα, η Σπάρτη, η Κόρινθος, τά Γιάννενα, τ' Αργίριο,
η Πρέβεζα, η Λάρισσα, τά Τρίκαλα, η Θεσνίκη, η
Κοζάνη οι Σέρρες, η Δράμα, η Καβάλλα, η Χίος,
η Μυτηλήνη, τό Βαθύ τής Σάμου κ. α. δέν έχουν δη-
μοτικό θέατρο...»

Ό φίλος άρθρογράφος έχει δικιο. Θα τόν πικρα-
λούσαμε, όμως, να μάς επιτρέψη, μέσα στον καταλογό
του, για τις έπαρχιακές πόλεις, πού δέν έχουν δημο-
τικό θέατρο, να προσθέσουμε και τή Χαλκίδα μας.
Τήν πρωτεύουσα τοϋ έγρίπου, με τήν πλούσια ένδο-
χώρατης, από τήν όποία άν έλειπε η ιδιωτική πρωτο-
βουλία θά ήτανε ακόμα σέ κατάστασι ενός μεγάλου
παληού τούρκικου χωριού.

Στήν ιδιωτική πρωτοβουλία όφείλει η πόλι μας τό
κομψό (έστω και τόσο μικρό) θεατράκι της, «Κεντρι-
κό» τήν «Παλίρροια» και τήν «Άνεσι» πού τήν
βγάζουν, κάπως, άσπροπρόσωπη.

Άν περιμενε από τό κράτος και τό δήμο της, τήν
αναδημιουργία της, αλλοιμονότης!!

Δέν μιλοϋμε για τώρα

Γράφοντας έτσι, πάρα πάνω, μερικοί έξυπνοι μπο-
ρεί να μάς παρατηρήσουν, πώς «δέν είμαστε καλά»
να ζητάμε τέτοιε: Όρες τέτοια πράγματα (Δημοτικό
θέατρο κ.λ.π.) άς ήσυχάσουν, όμως, οι έξυπνοί μας
αυτοί, και δέν μιλοϋμε για τώρα. Μιλοϋμε για τήν
αιώνια κακομοιριά, πού δέρνει, από τή πλευρά αυτή,
τήν έλληνική έπαρχία, για τήν όποία εξαίρεσι δέν

μπορεί, δυστυχώς, ν' αποτελέση η Χαλκίδα. Η
Χαλκίδα, μετήνέξαιρητική προνομιοϋχοσυγκοινωνιακή
θέσι—η βιομηχανική κι' έμπορική πόλις τοϋ μέλλον-
τος με τόν δασικό κτηνοτρόφιο, κηπουρικό και «φα-
ρικό» της πλοϋτο, πού θάπρεπε ναχε γίνει (με τή βοή-
θεια τής γεωγραφικής της θέσεως) σωστό μικρό Πα-
ρίσι, βρίσκεται ακόμα στα σπάργανα τής πνευματικής
και καλλιτεχνικής της αναπτύξεως.

Άς ελπίσουμε πως άμα μάς έρθη η περιπόθητη
ειρήνη, θά ξυπνήσωμε κι' έμεις εδω και κάτι θά κά-
μουμε.

Είναι καιρός να μην ύπάρχει η Εϋβοια ως γεω-
γραφικό, μόνο, σχήμα.

Ως βασική αρχή

Ό κ. Β. Λαούρδας γράφοντας (στα «Ί.π. Γράμ-
ματα») για τούς νέους και τά ιδανικά, και διατυπώ-
νοντας ώρισμένες βασικές αρχές, συνεχίζει: «Άπό
τις βασικές αυτές αρχές πρώτη και μεγαλύτερη είναι
η πίστη στην Ελλάδα.

Τήν Ελλάδα δέν πρέπει να τή βγάζουμε ποτέ από
τό νοϋ μας. Όχι μόνο γιατί η Ελλάδα είναι άπόλυ-
τη μοσφή ζωής, αλλά και γιατί ένας έλληνας, μό-
νον άν στηρίξει τό κορμί του στο δέντρο τής Ελλά-
δας, θά μπορέσει μια μέρα να κερπίσει. Τι είναι η
Ελλάδα αυτό δέν μπορει να τό πει εύκολα ο καθέ-
νας. Για να τή γνωρίσεις χρειάζεται μια πολύ μεγάλη
πορεία, ανάμεσα από τή φύση, και τήν ιστορία της,
ανάμεσα από τις άπειρες μορφές, πού έχει μέσα στο
χώρο η φύση της και μέσα στο χρόνο η ιστορική της
μοίρα.

Η Ελλάδα σαν τοπίο, σαν γλώσσα, σαν πολι-
τεία, σαν τέχνη, σαν θρησκεία—όλα αυτά είναι πολύ
μεγάλα προβλήματα, πού καθένα τους και μόνο του
φτάνει να καλύψη όλόκληρη ζωή.

Ό νέος έλληνας πρέπει να μοχθήσει και να κτα-
χτήσει όλες αυτές τις μορφές τής γής του, αλλά για
να τις κταχτήσει δε φθάνει η περιέργεια, η μελέτη,
η ό μόχθος. Πίσω άπ' όλα αυτά πρέπει να ύπάρχει ο
έρωτας για τή ζωή του. Μόνον άν αγαπήσης τήν
Ελλάδα θά μπορέσεις να πής πως είσαι άξιος να
μοχθήσεις για να τήν γνωρίσεις...»

Μάλιστα, κύριε Λαούρδα, είμαστε σύμφωνοι!

Τά «Εϋβοϊκά Γράμματα»

κυκλοφορουν κατόπιν λογοκρισίας των αρμοδίων Έλλη-
νικών και Στρατιωτικών Γερμανικών Άρχων Κατοχής.

21 ΜΑΪΟΥ 1864 Τὸ Ταχυδρομεῖο μας

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος): ἀποβάθρα ἀπολαμβάνουμε τὴν θέα τοῦ ἱστορικοῦ «Βίδου» μὲ τὶς ἀγροτικὲς φυλακὲς τοῦ καὶ τὸ μικρὸ Σέρβικο νεκροταφεῖο: Εἶναι γνωστὸ, ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἱστορία, πὼς στὸν ἄλλο Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο εἶχανε καταφύγει στὴν Κέρκυρα, καὶ βόηκαν φιλοξενία τὰ λείψανα τοῦ τότε Σερβικοῦ Στρατοῦ, καθὼς καὶ ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις κοὶ ἡ Σκουψίνα.

Μπένουμε στὸν δημοτικὸ κήπο, ποῦ τὸν στολιζεὶ τὸ περήφανο ἄγαλμα τοῦ Γκίλφορτ καὶ βγαίνουμε γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὸ γειτονικὸ δῶμα τοῦ Στρατηγοῦ Σχολεμβούργου, τοῦ ὁποῖου οἱ σιρατιῶτες, μὲ τὴν ἡρωϊκὴ Κερκυραία Πατρίτσεια, ἀπέκρουσαν στὴν ἱστορικὴ πολιορκία τῆς Κερκύρας, τοὺς Τούρκους.

Λίγο περὶ κάτω καὶ δίπλα στὰ δημοτικὰ ἀφοδευτήρια διακρίνουμε μίαν κακότεχνη προτομὴ τοῦ ἥρωα καὶ ποιητῆ Λορέντζου Μαβίλη, ἡ θεοὶ τῆς ὁποίας ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Περνάμε ἀπὸ τὸν Ἀντριάντα τοῦ μεγάλου Κερκυραίου, πρώτου Κυβερνήτη τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδας, τοῦ ὁποῖου τὴ ζωὴ ἀφήρεσε Ἑλληνικὸ χέρι, ἀποτέλεσμα τῆς αἰώνιας ἑλληνικῆς διχόνοιας, ποῦ κατατρῶει πάντα τὴν φτωχὴν μας πατρίδα.

Ἀπὸ κεῖ τραβάμε γιὰ τὴ γραφικὴ Γαρίτσα. Περνάμε τὴν αἰμνηστη ρολίνα, ποῦ περιήλθε τελευταία στὴν κυριότητα τοῦ Δήμου Κερκυραίων. Εἶναι ἓνα ὠραῖο μὰ ἐγκαταλελειμμένο πειὰ οἰκοδόμημα, ποῦ οτόλιζε ἄλλοτε τὸ γύρω του κόσμον, μὰ ποῦ τώρα ἔχει τέτοια χάλια, ποῦ νὰ μὴν ἀντέχουν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Δήμου γιὰ νὰ τὸ ἐπιδιωρθώσει. Γι' αὐτὸ κρατεῖ καὶ σκέψι τὸ οἶκμα αὐτὸ νὰ πουληθῇ καὶ τὰ χρήματα ποῦ θὰ πάρη ὁ Δήμος ἀπὸ δαῦτο, νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ κανέναν ἄλλο, ἐξυπηρετικὸ γιὰ τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας, σκοπὸ.

Γιὰ ἓνα μικρὸ διάστημα στεγάζεται τώρα ἐκεῖ ὁ «Παιδικὸς Σταθμὸς» ποῦ προσφέρει μίαν σπουδαία ἀνακούφισιν στὶς φτωχὰς Μαννάδες, ποῦ ἀφήνουν ἡσυχὰς ἐκεῖ τὰ παιδιὰ τους καὶ πάνε νὰ δουλέψουν γιὰ νὰ βγάλουν τίμιαν τὸ φωμάκι τους.

Ἡ ἄλλη αὐγὴ μᾶς βρίσκει στὸ δίπλα ἀπὸ τὸ γραφικώτατον «Μὸν Ρεπὸ» καφεενεδάκι τοῦ κύρ Βασιλῆ. Ἡ εἴσοδος στὸ ἄλλος μέσα ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ σὲ ὄλους καὶ στοὺς ξένους καὶ τοὺς δημοσιογράφους ἀκόμα: Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις στὸν φύλακα, τὸν πείθουμε νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον καὶ μᾶς ὑπόσχεται ἅμα θὰ καταβῆ γιὰ τὴν πόλιν ὁ ἄγγλος ἐπιτηρητὴς νὰ μᾶς μπάσει. Αὐτὸ καὶ γίνεται.

Βρισκόμαστε μέσα σ' ἓνα ξωτικὸ περιβάλλον. Ἡ γύρω φύσιν στολισμένη, μὲ ὅλες τῆς ὁμορφίαις τ' Ἀπρίλη, κυριολεκτικὰ ὀργιάζει. Ἐπιχειροῦμε νὰ μποῦμε στὰ ἰδιαίτερα τοῦ ἀναχτόρου τοῦ ἐξορίστου ποιγκήπα, μὰ ἡ πιστὴ καμαριέρα του, μᾶς παρακαλεῖ νὰ μὴν ἐπιμένουμε καί... δὲν ἐπιμένουμε. Περιερχόμεθα ὀλόκληρον τὸ δάσος, τοὺς ἀνθῶνες καὶ τὶς πρασιές, πέρνουμε καλὰ τὸ ποωτὸν μας λουτρό μέσα στὰ μῦρα καὶ τ' ἄνθια τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ τοῦ καὶ φεύγουμε γιὰ τὴν παλαιὰ πόλιν—γιὰ τὴν χώρα τῶν φαιάκων.

Ἀντρέας Ζώντος

(Συνέχεια στὸ προσεχὲς)

Ἡ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» δὲν ἀπαντοῦν εἰς τοὺς συνεργάτας, συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστὰς τῶν δι' ἰδιαίτερας ἀλληλογραφίας. Παρακαλοῦνται συνεπῶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ παρακολουθοῦν τὴν παροῦσαν στήλην.

Οἱ κ. κ. συνδρομητὰς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπαρχιῶν καὶ ὑπαίθρου Εὐβοίας, παρακαλοῦνται νὰ στέλνουν τὰς συνδρομὰς τῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Κον Γ. Φούφξιν, ἐνταῦθα. Μετὸ τὴν πρὸς τὸν κ. Κ. Γλυκὸν ἀπάντησιν μᾶς, τὸ ζήτημα τοῦ βιβλίου σας, τῆς κριτικῆς κ. τ. λ. θεωρεῖται πιά λυμένο καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθουμε καὶ ἡ νέα συνεργασία σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησε... Ὑστεροῦν πολὺ τεχνικὰ καὶ τὰ δύο σας κομμάτια.

Ἐδῶ ἀναγγέλονται οἱ συνδρομῆς, ποῦ μᾶς στέλνονται ἀπ' εὐθείας, πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ὄχι αἱ εἰσπραττόμενες διὰ τοῦ εἰσπράκτορος, βάσει ἀποδείξεών μας.

Ἐλάβαμε—κι' εὐχαριστοῦμε θερμὰ τοὺς ἀποστολεῖς τῶν—τὶς παρακάτω συνδρομῆς:

Χαλκίδος: Δ. Μ. Παναζόπουλος, ἐμπορορράπτῃς δραχ. 300,000 Ἀ. Μ. Δημητριάδης, γεωπόνος, 100,000 Μιχ. Σακελλαράκης 1,000 ἴδ.

Περιοδικὰ

«Ἐπαρχιακὰ Γράμματα» δίμηνη ἐπιθεώρησις Γραμμάτων καὶ τέχνης—Διευθυντὴς ὁ κ. Γ. Α. Παπαχρίστος Ἀρχισυντάκτης ὁ κ. Γ. Σακκάς. Στὸ τελευταῖον φύλλον συνεργάζονται:—Δ. Σολωμός, Γιάννης Σκαρίμπος, Βασ. Λαοῦρδας, Α. Μ. Στρατηγόπουλος, Λευτέρης Ραφτόπουλος, Γ. Σακκάς, Στεφ. Δάφνης, Μιχ. Ροδάς, Ἐπαμ. Μεταξάς, Π. Ὀλύμπιος, Τάκης Δόξας, Φῶτιος Γροφύλης, Γιῶργος Παπαχρίστου, Γ.Θ.Κ. κ.α.

Πρὸς συνδρομητὰς

Πολλοὶ συνδρομητὰς καθυστεροῦν ἀκόμα τὶς φτωχὰς συνδρομῆς τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων». Τοὺς παρακαλοῦμε θερμὰ νὰ σπεύσουν νὰ μᾶς τὶς ἀποστείλουν, γιὰ νὰ μᾶς διευκολύνουν, στὴ τόσο δύσκολη προσπάθεια τῆς διατηρήσεως τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ.

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα»

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» πωλοῦνται: Στὴ Χαλκίδα στὸ βιβλιοπωλεῖον Βρεϊτοῦ καὶ στὴν Ἀθήναν στὰ βιβλιοπωλεῖα, Κολλάρου, Ἐλευθερουδάκη, καὶ Ἀετοῦ.

Μένθη

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» σὰν περιοδικὸν τέχνης, κριτικῆς κι' ἐλέγχου, δὲν δημοσιεύουν, κατ' ἀρχὴν, κοινωτικά, παρὰ γι' ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης.

Στὴ παρούσα, ὁμῶς, περίστασι, παρακαλοῦμε νὰ μᾶς συγχωρηθῇ μίαν ἐξαίρεσιν, γιὰ νὰ σημειώσουμε τὸν πρόωρον κι' ἀναπάντεχον χαμὸ μᾶς πολὺκλαυστικῆς ὑπαρξῆς: τῆς **Πολυτίμης Κ. Τσιχαλάρα**, τοῦ καθηγητοῦ, ποῦ τὸ πέρασμα τῆς ἀπὸ τῆς ζωῆς ἦταν ἰσοσύντομον (ἔζησε μόνον 16 Μαῖους) καὶ νὰ συλλυπηθοῦμε καὶ ἀπ' τὴ θέσιν αὐτῆς θερμὰ κι' ὀλόψυχα τοὺς δίκαια θρηνοῦντας ἀπαρηγόρητους γονεῖς τῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους εὐχόμεσθε κάθε παρηγορίαν.

Ἡ κηδεῖα τῆς ἀξέχαστης Πολυτίμης γίνηκε σεμνὴ κι' ἐπιβλητικὴ, πρωτοστάντησαντος τοῦ Γυμνασίου θηλέων, τοῦ ὁποῖου ἦταν, μίαν διαλεχτὴ μαθήτρια.

Ἄρραβῶνες

Ὁ κ. Γεώργιος Τσῶνος, ὑπομύραρχος, καὶ ἡ δεσποινὶς Ζωζὼ Δ. Καραγιάννη ἠρραβωνίσθησαν ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 23—4—44. Ἐγκάρδιες εὐχές.
N. Π.

Στὸ προσεχὲς :

«Ὁ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΟΣ»,
Κριτικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Φοῖβου Δέλφου